

C6 – BRU1

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2006-2007

12 oktober 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de limieten van het Vlaamse Brusselbeleid en dit meer bepaald naar aanleiding van de berichtgeving over de spectaculaire daling van het aantal Brusselse Vlamingen	1
Met redenen omklede motie	9

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de limieten van het Vlaamse Brusselbeleid en dit meer bepaald naar aanleiding van de berichtgeving over de spectaculaire daling van het aantal Brusselse Vlamingen

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mevrouw de voorzitter, waarde collega's, mijnheer de minister, ik ben een van degenen die de hele zomer in het land is gebleven. Ik lag met hernia in bed. Voor alle duidelijkheid, hernia is een ziekte. De collega's die eveneens hier zijn gebleven, zullen wel een en ander hebben opgemerkt in de pers. De heer Tobback heeft uitspraken gedaan over, onder andere, de Brusselse Vlamingen. Daar is een hele polemiek op gevolgd. Die is trouwens nog niet afgelopen. Vorige week werd de zaak nog eens uitgesmeerd in Knack. Daar werd gesproken over de Dansaert-Vlamingen, de gentrificatie, de talenttelling van 1947 enzovoort.

Mevrouw de voorzitter, ik zal mijn uiterste best doen om het zo kort mogelijk te houden. Ik zal me aan mijn tekst houden of hem zelfs inkorten. Ook Brussel Deze Week heeft een aanzet gegeven tot het debat. Op een bepaald ogenblik heeft het blad cijfers vergeleken op basis van een aantal uitgeschreven kiesbrieven in een bepaald aantal gemeenten in de periode tussen 2000 en 2004 of 2006. Ook Brussel-stad was daarbij. Daar zouden 400 Vlamingen vertrokken zijn. Er werd van uitgegaan dat de Nederlandstaligen die nu in Brussel gaan wonen, toch wel assertief genoeg zijn om hun identiteitskaart in het Nederlands aan te vragen. Vroeger, in de jaren zestig en zeventig, was dat wel even anders.

Als we de gegevens die op 21 september 2006 in Brussel Deze Week werden gepubliceerd, extrapoleren, dan kunnen we stellen dat de afgelopen jaren enkele duizenden Vlamingen – ongeveer 3.000, schat ik – de hoofdstad hebben verlaten. Er wordt ook gezegd dat de Vlaming in Brussel een uitstervende soort is, al verloopt het proces heel langzaam, aldus nog Brussel Deze Week.

In de krant wordt ook een anonieme persoon van sp.a aan het woord gelaten. Hij zegt: 'Wie woont hier nog? Dit is de gepensioneerde Vlaming die hier niet is weggeraakt. De middengroep van vijftig is al lang verhuisd naar de Rand. Hun cultureel en sociaal leven speelt zich nog steeds grotendeels hier af, maar wonen? Dat niet.' Ik kan die stelling perfect onderschrijven.

Minister Bert Anciaux: Was u die anonieme persoon?

De heer Erik Arckens: Nee nee. Het was iemand van sp.a-signatuur.

Mijnheer de minister, als inwoner van Brussel-stad zult u vorige zondag ook wel gezien hebben dat het aantal valabele stemmen er op 11 jaar tijd van 53.000 naar 64.000 is gestegen. Dat is nog een ander fenomeen. Dat komt door de Snel-Belgweg, het gemeentelijk stemrecht voor vreemdelingen enzovoort. Dat heeft gevolgen, voornamelijk ten voordele van de Franstaligen. Dat betekent dat heel de retoriek waarbij wordt gesteld dat we daar een aantal van zouden kunnen recupereren, niet zo vlot verloopt.

In 1947 werd de laatste officiële talenttelling gehouden. Dat was in een niet bepaald Vlaamsvriendelijke periode. Toen werd het beeld opgehangen dat er ongeveer 70 percent Franstaligen en 24 percent Nederlandstaligen waren.

Mijnheer de minister, in 2001 is een studie van professor Janssens verschenen waarin een heel ander beeld wordt geschetst. Dat wil niet zeggen dat het tegenstrijdig is. In de studie wordt aangegeven dat er 9 percent Nederlandstaligen zijn, 11 percent Nederlands- en Franstaligen, 50 percent Franstaligen en 10 percent Frans- en anderstaligen. Er is dus een groter platform van groepen. Vooral in het officiële Vlaamse Brussel wordt hier nogal snel – bewust en om ideologische redenen – uit afgeleid dat de cijfers erg significant zijn. Als men er niet meer uitraakt, wordt dan nogal snel gezegd dat het monoculturalisme niet meer het kader is waarin we mogen denken. Ook u zegt dat we ons moeten richten op de anderstaligen, de Franstaligen enzovoort. Dat zien we uiteraard ook in het beleid. Trouwens, ook in onze Brusselcampagne van tien jaar geleden hebben we ons gericht tot de Franstaligen.

Het beeld dat officieel Vlaams Brussel al ongeveer 20 jaar ophangt, is dat men zich op een andere manier moet afficheren, namelijk als minderheid tussen de minderheden. We komen daar echter geen stap mee vooruit. Iedereen is nu bang om cijfers te geven.

Talenttellingen zijn sowieso uit den boze. Iedereen die uit de Vlaamse Beweging komt, weet dat in 1963 bij het vastleggen van de taalgrens en het invoeren van de faciliteitengemeenten werd afgesproken dat er geen talenttellingen meer zouden komen. Maar zeggen dat wie met cijfers afkomt aan cijferfetisjisme lijdt, gaat evenmin op. Ik krijg een beetje het omgekeerde gevoel,

namelijk dat de traditionele partijen in Brussel een waarheid willen maskeren.

Ik citeer een heel merkwaardige uitspraak van een algemeen secretaris van het ACV van 4 oktober 2006 in Knack: 'Vlamingen zijn een zeer grote groep in Brussel. Ze werken er met honderdduizenden, bezoeken er theatervoorstellingen, concerten en musea en maken er gebruik van ziekenhuizen.' Ik vind dat een heel eigenaardige uitspraak. Men begint het gewicht van Vlamingen in Brussel dus af te wegen aan de hand van het gebruik en verbruik van de instellingen die er in Brussel zijn. Dat is een gevaarlijke zaak want zo kunnen we op termijn een Brussel krijgen met allerlei Vlaamse culturele instellingen maar waar geen Vlamingen meer wonen en de Vlamingen die naar de hoofdstad pendelen en er werken, gebruik maken van de Vlaamse instellingen, net zoals de anderstaligen en de Franstaligen. Uiteindelijk komt er zo van die licht offensieve strategie niets terecht.

Een jaar of vijf geleden heb ik in de VGC geïnterpeleerd over de 300.000-norm. Toenmalig voorzitter van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de heer Robert Delathouwer, vertelde me toen dat men op 300.000 uitkomt door 6 miljoen Vlamingen te delen door een bepaald cijfer. Zo komt men uit op 5 procent van de totale begroting dat op een aantal vlakken zal worden geïnvesteerd in de functionele Brusselse beleidsdomeinen. Ik geef ruitelijk toe dat ik dit altijd verkeerd heb begrepen. Ik dacht aan de 100.000 Vlamingen en vroeg me af wie dan die 200.000 anderen waren.

Met de 300.000 is niets verkeerd, maar wat is de return van alles op beleidsvlak? Ik haal even drie zaken aan zonder in detail te treden: onderwijs, cultuur en het ziekenhuis in Jette. Ik begin met het laatste. Ik ben deze zomer een keer of 15 in het AZ te Jette binnen geweest. Dat ziekenhuis is nog altijd redelijk Nederlandstalig, maar soms krijgt men een antwoordapparaat aan de lijn in drie talen: Nederlands, Frans en Engels. Erasmus heeft dat niet. Mevrouw Van Linter vertelde me dat toen haar zoon zijn oog moest laten testen in Erasmus, men zelfs het cijfer zes niet kende. Mevrouw Van Linter heeft moeten vertalen. Het is geen ramp dat een Nederlandstalig ziekenhuis zich wil openstellen, maar het moet ook zijn eigen identiteit behouden.

Op het vlak van cultuur kent u mijn discours al inzake de KVS en het repertoiretheater. Ik ga er niet verder op in. Nu is er een klein theatertje bijgekomen vlak voor het stadstheater: Arte. Men heeft u dat gemeld en gezegd dat u er eens heen moet gaan. De mensen die bij Arte actief zijn, voeren taken uit die in feite door de KVS zouden moeten worden uitgevoerd. Zij staan nu in voor niche-werk. De 5 procentnorm werd door Robert Delathouwer ook aangehaald op cultuurvlak. Hij zegt dat de internationale uitstraling, de nationale uitstraling en de uitstra-

ling in Vlaanderen van de culturele vlaggenscheppen van Brussel allemaal goed en wel zijn, maar dat er dan zelfs meer dan 5 procent in moet worden geïnvesteerd. Dat is goed, maar wat met de return? Wat met de Brusselse Vlaming die in die vlaggenscheppen minder goed aan zijn trekken komt op cultureel vlak?

Over de problematiek van het onderwijs heb ik al menigmaal functioneel minister Vandenbroucke geïnterpeleerd. Ik ga daar nu niet verder op in. De toestand is natuurlijk complex, maar er één trend is duidelijk: Vlaamse ouders die hun kinderen vanuit Brussel naar de Rand of zelfs naar de subrand sturen. Twintig jaar geleden waren de Nederlandstalige scholen aan het verdwijnen uit Brussel. We hebben een te sterke inhaalbeweging gedaan. Een derde van de schoolgaande jeugd uit Brussel gaat naar Nederlandstalige scholen. Dat staat niet in verhouding met het aantal Vlaamse kinderen plus een redelijk aantal Franstaligen en anderstaligen. Zowel in lagere scholen als in het middelbaar wordt het elke keer erger. Het peil daalt, er wordt Frans gesproken op de speelplaats en zo meer. Omdat men dit onvoldoende kan tegengaan, is er de verhuizing naar de Rand. We hadden dit perverse effect niet verwacht. Ik geef ruitelijk toe dat u ook in onze teksten van tien jaar geleden kunt lezen dat we ten tijde van het Brusselcongres voorstander waren van het laten bevolken van de Nederlandstalige scholen door Franstaligen en anderstaligen, mits een taalbad werd ingevoerd. We deden dat met het zicht op een offensieve strategie om Brussel als tweetalige hoofdstad van Vlaanderen te laten fungeren.

Mijnheer de minister, bent u in het licht van de analyse van Brussel Deze Week bereid om het Brusselbeleid te herzien en te evalueren? Ik denk daarbij vooral aan de return. Ik ga akkoord met de 300.000. Robert Delathouwer vroeg zich af waarom ik die norm in vraag stel en hij merkte op dat ik vanuit mijn ideologie voor de 1.000.000-norm zou moeten gaan.

Hoe kun je als minderheid een doelbewust offensief beleid voeren naar Frans- en anderstaligen en dan achteraf zeggen dat de Brusselse Vlamingen een minderheid zijn tussen alle minderheden?

Mijnheer de minister, een half jaar geleden hebt u verklaard dat er naast de Franstalige en de Nederlandstalige gemeenschap in Brussel nog een derde pijler van gemeenschappen kan komen. Ik heb altijd gezegd dat u zich daarvoor moet hoeden. Ik ben blij dat u het gewestniveau van Brussel wilt uithollen en het gemeenschapsniveau meer kracht wilt geven. Dat zal echter niet lukken door het aantal gemeenschappen te verhogen. Wanneer u de term 'gemeenschap' opentrekt in juridisch-administratieve zin, dan zult u ook een Turkse, een Marokkaanse en andere gemeenschappen krijgen. Op dat moment staan we ver af van de doelstelling

die we beiden hebben, met name het lezen van het boek dat België heet. In dat boek zitten we aan bladzijde 175. Ik lees veel boeken en heb nogal eens de neiging om 20 bladzijden vooruit te kijken. Ik weet dus wat er in de toekomst zal gebeuren. Ik denk dat u ook wel eens in dat boek vooruit kijkt.

Mijnheer de minister, wat zijn we met een Brussel zonder Vlamingen? We zijn uiteraard nog niet zo ver. Er kunnen allerlei parameters gehanteerd worden zoals het aantal stemmen dat wordt uitgebracht op gewestniveau. Meestal is dat ongeveer 60.000 tot 70.000. Daarin speelt uiteraard het feit dat wij tweetalige campagnes voeren en dat andere partijen ons daarin volgen. Een andere evolutie is dat sommige Vlamingen op Franstalige lijsten stemmen.

We gaan niet echt vooruit. Mijn vraag is dan ook wat de return is van het investeren in een kwantitatief en kwalitatief hoogstaand Brusselbeleid vanuit Vlaanderen en de VGC wanneer je daar geen concrete resultaten van ziet. Er is een achteruitgang van de Brusselse Vlamingen en er is het fenomeen van de gentrificatie.

Wat me het meest ergert in heel het discours, is dat mensen beginnen te spreken in termen van gebruikers en verbruikers van Vlaamse culturele instellingen en scholen. Dan zijn we ver weg. We investeren massa's geld in Brussel. Iedereen, ook de Franstaligen, vinden dat reuze. Zo gaan ook Franstaligen die een ziekenhuis nodig hebben, liever naar het AZ in Jette dan naar om het even welk ziekenhuis. Vlamingen hebben nu eenmaal de naam een beetje beter te zijn wat hun verzorgingsinstellingen en scholen betreft.

Uiteraard wil ik met mijn analyse geen voedsel geven aan Louis Tobback of aan wie eraan denkt Brussel te laten vallen en er een soort van Washington DC van te maken. Ideologisch is dat totaal onverantwoord, tenminste als je voor hetzelfde staat als waar ik voor sta.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik wil een aantal bedenkingen uiten naar aanleiding van de interpellatie van de heer Arckens. Het lijkt me ook logisch dat we op basis van de cijfers een discussie voeren. Ik had gemengde gevoelens toen die cijfers in het nieuws kwamen. Enerzijds is het journalistiek absoluut verantwoord dat die cijfers worden bekendgemaakt en dat we ze onder ogen durven zien. Anderzijds had ik een gevoel van selffulfilling prophecy. We weten immers dat veel Vlamingen in en zeker buiten Brussel het gevoel hebben dat het niet lang meer zal duren voor de laatste Vlaming in Brussel het licht zal uitdoen. Zo komen we in een mentaal neerwaartse spiraal terecht waar het nog moeilijk uit te geraken is, zeker wanneer Franstalige politici zoals de heer Maingain in het bijzonder maar ook Vlamingen zoals Louis Tobback

daar handig gebruik van maken. Mijnheer Arckens, u blaast warm en koud tegelijk. Een deel van uw discours sluit daar naadloos op aan, maar op het einde zegt u dat u helemaal niet de indruk wilt wekken dat u een objectieve bondgenoot bent van Louis Tobback. Die cijfers en de identiteitskaart zijn één meetbaar gegeven. Ook 8 oktober is een meetbaar gegeven. Wat de congruentie tussen de beide is, zullen we nooit weten. Dat zal onze eeuwige frustratie blijven, verkiezingszondag na verkiezingszondag. We kunnen wel zeggen dat het aantal Vlaamse gekozenen in de negentien gemeenteraden ongeveer stabiel blijft. Dat is nu al dertig jaar zo.

De heer Arckens stelt dat de daling van aantal identiteitskaarten een ramp is. Ik wil niet de omgekeerde conclusie trekken en stellen dat het gelijk blijven van het aantal gekozenen betekent dat er geen vuiltje aan de lucht is. Ik wil alleen maar zeggen dat, hoewel er op basis van de cijfers over de identiteitskaarten een aantal duizenden Vlamingen minder zouden zijn, dit onze politieke vertegenwoordiging tot nu toe niet fundamenteel ondergraaft. Ik heb niet meteen de indruk dat er reden tot juichen is, maar het aantal gekozenen blijft nu al vijf gemeenteraadsverkiezingen op rij ongeveer stabiel. Het aantal schepenen neemt veeleer toe, wat een positief gevolg is van het door sommigen verketterde Lombardakkoord.

Mijnheer de minister, dit heeft inderdaad met strategie te maken. Ik besef dat wat ik nu zal zeggen, kan overkomen als een persoonlijk verwijt. Dat is niet de bedoeling. We weten al lang dat het zeer moeilijk is om nog vlot te scoren op eentalige lijsten. Het is alleszins moeilijker dan vroeger. Dat is een algemene vaststelling. De meeste Vlaamse partijen gaan dus deelnemen aan tweetalige lijsten. Ik heb dat zelf ook gedaan in Jette. Twintig jaar geleden zou ik daar misschien niet aan hebben gedacht, maar vandaag is dat de realiteit. Het legt ons ook geen windeieren. De meeste Vlaamse gekozenen hebben het op die manier gehaald. Ik meen niet dat er een tegenspraak is tussen verkozen worden als zodanig identificeerbare Vlaming op een tweetalige lijst en het, als men eenmaal verkozen is, trachten de belangen van alle inwoners van de gemeente ter harte te nemen.

Wel meetbare feiten vinden we in die studie van Rudi Janssens. Ik moet me ervoor hoeden me daar zelf aan te bezondigen, maar die studie kan op verschillende manieren politiek worden gebruikt. Misbruiken is nog iets anders. Wat is het hoofdargument dat hij ontwikkelt op basis van zijn meetbare gegevens? We zouden kunnen zeggen dat hij stelt dat het aantal potentiële Vlamingen toeneemt, maar in feite stelt hij dat de tweetalige groep, en de status van het Nederlands in die groep, groeit. Ik neem aan dat hij dit als wetenschapper zelf een correcte interpretatie zou vinden. Dat

dit klopt, zien we aan de hand van de aanwezigheid in ons onderwijs, de vraag op de arbeidsmarkt en het toenemen van het aantal taalgemengde relaties en huwelijken. Dat is een realiteit waarmee we rekening moeten houden.

We richten ons te veel op de vraag of er nu meer of minder Vlamingen zijn in Brussel. Die discussie zal nog de kop opsteken: in 2007, met de nieuwe kiezerslijsten, zal misschien blijken dat het aantal Vlamingen opnieuw met vijftig per gemeente is afgenomen tegenover nu. We moeten die discussie wel durven voeren, maar dat zal ons niet vooruithelpen. Het zal ons veeleer in cirkels doen ronddraaien.

Een ander gegeven dat misschien – zoals de heer Arckens onrechtstreeks heeft aangegeven – op basis van de kieslijsten ook kan worden nagegaan, is het feit dat ook het aantal Franstalige autochtone Brusselaars de jongste dertig jaar enorm is afgenomen. Zij hebben daar minder last van, want die kritische massa is veel groter. Het enige dat we wel zeker weten, is dat het aantal allochtonen in Brussel enorm toeneemt. Dat werpt een heel ander licht op de zaak. De allochtonen hebben vorige maal al het blokstemmen ontdekt. Ze hebben het nu nog eens dubbel en dik toegepast. Kunnen we ze ongelijk geven? De vraag is hoe we daarmee omgaan. Dan denk ik dat het beleid van deze regering, en het uwe in het bijzonder, het juiste is. Het beleid van de 300.000 speelt daarop in.

Het enige punt waarop ik het enigszins eens ben met de heer Arckens en zelfs met de heer Tobback – en de heer Arckens zal merken dat ik hem eerst heb genoemd – is de vraag vanuit Vlaanderen naar iets meer meetbaarheid. Dat kan ik begrijpen. Vlaanderen investeert enorm veel. Het ligt voor de hand dat Vlaanderen wil weten wat de resultaten zijn. Misschien moeten we bekijken hoe we Vlaanderen duidelijk kunnen maken dat de investeringen die we doen een rendement hebben en welk soort rendement dat is. Over het feit dat we die investeringen moeten blijven doen, heb ik niet de minste twijfel. Verder zou ik zeggen: doe zo voort. Ook wij moeten zo voortdoen.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: We moeten ons er niet alleen voor hoeden de cijfers over identiteitskaarten te gebruiken als een verkapte talentelling, maar ook om ze te gebruiken als meetinstrument van het Brusselbeleid van Vlaanderen.

Het aantal Nederlandstalige identiteitskaarten zal niet toenemen omdat het Nederlandstalig onderwijs meer kinderen telt. Ook het aantal stemmen op de Nederlandstalige lijsten mag niet zo worden gebruikt. *(Opmerkingen van de heer Erik Arckens)*

U zegt wel dat het Brusselbeleid misschien faalt, daar het aantal Nederlandstalige identiteitskaarten afneemt. Dat lijkt me totaal verkeerd. Zoals de heer Gatz zei, moeten we zoeken naar andere meetbare criteria of andere instrumenten om die invloed van het Vlaamse Brusselbeleid te meten.

Ik vind het zeer tegenstrijdig dat u enerzijds zegt dat de 300.000-norm blijkbaar te veel is, met het aantal Nederlandstalige identiteitskaarten dat daalt en de KVS die een Franstalig publiek aantrekt, maar anderzijds ook zegt dat de Vlaming niet aan zijn trekken komt in Brussel. Mochten we die laatste stelling voorleggen aan onze Franstalige partners, dan zouden die heel vreemd opkijken, toch als het gaat over cultuur. Ik kan het ermee eens zijn dat wij Vlamingen misschien meer zichtbaar moeten zijn op het vlak van gezondheidszorg en welzijn, maar inzake cultuur zijn we zeer zichtbaar, zeker in de vijfhoek. Dat is een resultaat van het Brusselbeleid van Vlaanderen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Er is hier al veel gezegd. Ik heb nog een bedenking. Mijnheer Arckens, u verwees in uw tekst naar een artikel in Brussel Deze Week. Wat me vooral bijblijft, is dat vooral de oudere Nederlandstalige bevolking van Brussel geleidelijk aan uitsterft. Jonge gezinnen blijven wel een tijdje in Brussel hangen maar heel veel mensen vertrekken daarna toch weer.

Enkele weken geleden is uw campagne 'Vlamingen, partners in Brussel' begonnen, waarmee geprobeerd wordt de allochtone gemeenschap aan te trekken tot de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Op zich is dat een heel goed initiatief.

Welke initiatieven neemt u of reactiveert u om Vlaamse gezinnen in Brussel aan te trekken en vooral te houden?

Daarnaast kunnen we toch niet naast de vaststelling dat een aantal Brusselse gemeenten nog altijd een bewuste verfransingspolitiek voeren. Franstalige identiteitskaarten en andere documenten worden nog altijd afgeleverd aan Nederlandstaligen, zelfs als de aanvraag volledig in het Nederlands gebeurt. Soms zijn de aanvraagformulieren gewoon niet beschikbaar in het Nederlands. Recent is mij nog meegedeeld dat vreemdelingen bij het OCMW alleen maar in het Frans kunnen worden geholpen en dat er zelfs geen Nederlandstalige formulieren beschikbaar zijn. Ook gemeentelijke vzw's, intercommunales en noem maar op, werken bijna uitsluitend in het Frans. Test Aankoop, dat toch wel boven elke verdenking staat, zal de klachten bundelen van een van de Brusselse intercommunales, met name Coditel, dat niet alleen klantvriendelijk blijkt te

werken maar bovendien compleet of bijna volledig Nederlandsonkundig is, zelfs in een aantal faciliteitengemeenten in de Vlaamse Rand.

In het regeerakkoord staat dat de Vlaamse Regering zich actief zal inzetten opdat Brussel een doorleefde tweetalige hoofdstad wordt. Ik blijf daar nog altijd wat op mijn honger zitten. Welke initiatieven werden ondertussen nu echt genomen om die doelstelling in de praktijk te realiseren?

Ten slotte wil ik nog even verwijzen naar de commotie die begin dit jaar is ontstaan rond het jaarlijks taalrapport van de vicegouverneur, waarin een evaluatie moet worden gemaakt van de aanwervingen en bevorderingen van personeelsleden in Brusselse gemeenten en OCMW's. Het was bijzonder moeilijk om dat rapport te krijgen. Wanneer we de resultaten daarvan bekijken, zien we inderdaad dat voor 2004 het aantal personeelsleden met een tweetaligheidssattest achteruit ging. Ik neem aan dat de vicegouverneur het volgende taalrapport ondertussen klaar heeft. Bent u al in het bezit van het nieuwe taalrapport voor 2005 en zo niet, hebt u het al opgevraagd bij de vice-gouverneur of bij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, de positionering en verantwoording van het Brusselbeleid van de Vlaamse overheid is reeds meermaals en herhaaldelijk gesteld in de opeenvolgende regeerverklaringen en beleidsbrieven.

De verwevenheid van Vlaanderen en Brussel is een cultureel en historisch gegeven, maar komt ook tot uiting in de sociaaleconomische ontwikkeling. Naast haar betekenis als hoofdstad van België en Europa vervult Brussel ten aanzien van de Vlaamse bevolking tevens een hoofdstedelijke, grootstedelijke, regionale en internationale functie. Vlaanderen heeft zich altijd maximaal geëngageerd op deze domeinen en dat engagement verdient continuïteit en nieuwe impulsen. De hoofdstedelijke, interculturele, internationale en culturele invalshoeken zijn juist de motoren waarbinnen ik mijn Brusselbeleid vorm geef.

Deze permanente opdracht moet natuurlijk worden gezien binnen een demografische diversiteit en realiteit, dat het referentiekader is voor het beleid. Ik stel mij bijgevolg voortdurend kritische vragen over het bereik van de beleidsinspanningen en deze van vele door de Vlaamse overheid ondersteunde verenigingen en instellingen. Het beleid dat de Vlaamse regering uitbouwt voor haar hoofdstad, baadt helemaal niet in een positieve hoera-sfeer of zelfverkozen fictie, integendeel de erkenning en aanvaarding van het bestaan van diverse gemeenschappen in Brussel en de daarop toegepaste

300.000-norm geven juist een realiteitsgebonden invulling aan dit beleid.

De verkiezingsresultaten van acht oktober zullen zonder twijfel aanleiding geven tot nieuwe reflecties over het aantal Vlamingen in Brussel. Vanaf nu zullen niet alleen de uitspraken van Louis Tobback deze discussie overheersen, maar ook de uitkomst van de gemeenteraadsverkiezingen. Vanuit cijfergegevens, die daar absoluut niet noodzakelijk altijd een basis voor vormen, zullen conclusies getrokken worden over het Vlaamse gemeenschapsbeleid voor Brussel.

Het hoeft geen betoog dat een overheidsbeleid vertrekt vanuit een duidelijke visie en dito doelstellingen. Een kortetermijndenken waarbij telkens nieuwe cijfers worden bekend gemaakt wanneer van koers wordt gewijzigd, staat daar haaks op. Dit wordt nog versterkt door de aard van de cijfergegevens waarvan gebruik wordt gemaakt, de manier waarop ze zijn verzameld en de realiteit waarop ze betrekking hebben.

Cijfers zijn een constante in het debat over Brussel. De talentellingen zijn hierbij een bekend historisch voorbeeld. Maar net zoals het geval was ten tijde van de talentellingen, is er ook nu vaak een discrepantie tussen de cijfergegevens en de realiteit die ze menen weer te geven. Bij de talentellingen kwam dit tot uiting in zogenaamd sociaal wenselijke antwoorden. Men liet noteren dat men Frans sprak, niet omdat dat zo was, maar omdat Frans nu eenmaal een taal was met meer aanzien. Met talentellingen werd dus niet enkel het aantal mensen dat een taal daadwerkelijk sprak opgetekend, maar ook het aanzien van die taal. De omstreden talentelling van 1947 noteerde in het gebied van de huidige negentien gemeenten inderdaad 70,61 percent Franstaligen en 24,24 percent Nederlandstaligen. Voor heel de Vlaamse Beweging, niet alleen voor mij, is dat altijd een zeer omstreden talentelling geweest. Dat was ook een van de redenen waarom daar zeer fors is op gereageerd. Volgens ons gaf ze meer een beeld over het aanzien van de taal dan wel over het dagelijks gebruik ervan.

Andere bekende cijfergegevens met betrekking tot Brussel zijn deze afkomstig uit de parlementaire vragen van onder meer het FDF. Op basis van cijfers over het taalgebruik bij administratieve handelingen wordt hierbij getracht een beeld te vormen over de Brusselse realiteit. De antwoorden op de vragen geven echter maar één soort realiteit weer, namelijk de institutionele. Deze institutionele realiteit hanteert haar eigen logica en kent maar twee talen. Mogelijk speelt het prestige van de Franse taal bij administratieve handelingen hoe langer hoe minder een rol. Maar niets sluit uit dat Nederlandstaligen ook 'voor hun eigen gemak' overschakelen op het Frans in hun contacten met de overheid of, zonder dit te beseffen, op een andere taalrol

dan die van hun voorkeur terecht komen. Ik zou bij heel de hernieuwing van de identiteitskaarten, die nu toch al enkele jaren aan de gang is, de overschakeling van mensen van een Nederlandstalige naar een Franstalige identiteitskaart wel eens willen bekijken. Ik heb veel aanwijzingen dat die overschakeling inderdaad gebeurt. We zouden dat toch eens grondig moeten laten onderzoeken. In de praktijk hangt het vaak af van de betrokken ambtenaar. Je moet maar een kruisje aanduiden of op een knop duwen, en de procedure verloopt in de toekomst in het Frans. Ik ken jammer genoeg heel wat Vlamingen of Nederlandstaligen die dat zelfs amper zien of dat niet belangrijk vinden. Een anekdote: zelfs bij de opstelling van de kiezerslijsten van de verkiezingen voor de Brusselse Hoofdstedelijke Raad komen wel meer Nederlandstalige partijen tot de vaststelling dat iemand die absoluut Nederlandstalig is een identiteitskaart in het Frans heeft. Die moet dan snel-snel nog een identiteitskaart aanvragen om op de lijst te mogen staan.

Daarnaast is er natuurlijk ook de grote groep anderstaligen die het Frans vaak als lingua franca gebruiken. Cijfergegevens over deze groep vertellen weinig over gemeenschapsaanhorigheid of thuistaal, ze geven enkel een beeld van de taal die gebruikt wordt in het contact met de overheid.

Brussel Deze Week voerde een steekproef uit in tien van de negentien Brusselse gemeenten. Er werden cijfers van uitgereikte huwelijks- en geboorteaktes opgevraagd, maar dat geeft al een vertekend beeld: zo zijn er in de gemeente Ukkel blijkbaar vaak geen Nederlandstalige geboorteaktes beschikbaar. Bovendien is een zeer groot deel van de Vlamingen in Brussel alleenstaand, en kinderloos, en worden zij nooit geregistreerd aan de hand van huwelijks- of geboorteaktes. Er wordt ook vaak gewezen op het dalend aantal identiteitskaarten dat aan Vlamingen wordt uitgereikt. Maar er zijn, zoals ik al zei, Vlamingen die er niet om malen dat hun identiteitskaart in het Frans is opgesteld.

Een constante in het bovenstaande discours is het hokjesdenken, ingegeven door historische en institutionele overwegingen, waarbij Brussel wordt opgedeeld in twee groepen: Vlamingen en Franstaligen. Wit of zwart. Geen grijs en al zeker geen rood, geel of blauw. De institutionele realiteit wordt hiermee eer aangedaan, maar de Brusselse realiteit, of, met een pleonasme, de echte realiteit, wordt hierbij met voeten getreden.

De cijfergegevens in Brussel Deze Week vertrekken ook vanuit een tweeledigheidsdenken. Op basis van wat als een FDF-methodiek kan worden omschreven, wordt uitspraak gedaan over het aantal Vlaamse kiezers voor de recente gemeenteraadsverkiezingen. Een opiniestuk van Dirk Voleckaerts nuanceert echter het verhaal. Hij verwijst naar het onderzoek van VUB-socioloog Janssens. Dit in 2001 gehouden onderzoek levert het

volgende beeld op: 9 percent is Nederlandstalig, met de beperkingen die ik heb aangegeven, 11 percent Nederlands- en Franstalig, 50 percent Franstalig, 10 percent Frans- en anderstalig – Italiaans, Spaans, Arabisch, Turks, Lingala – en 20 percent uitsluitend anderstalig. In het laatste geval is noch het Frans, noch het Nederlands de thuistaal.

Eén conclusie kunnen we daar zeker uit trekken. Niet het Nederlands, maar het Frans als monoculturele taal heeft volgens deze cijfers de afgelopen halve eeuw in belangrijke mate aan betekenis ingeboet. De uitspraken van de heer Tobback, cijfers inclusief, waren vooral bedoeld om een debat te lanceren. En dat is hem ook gelukt. De heer Gatz reageerde in Knack (13 september 2006), de heer Goossens, de heer Deraeck (9 september 2006) en minister Vanhengel in De Morgen (16 september 2006).

De kritiek was eensgezind: het discours van de heer Tobback sluit niet aan bij de huidige Brusselse realiteit. Een Vlaams gemeenschapsbeleid dat enkel oog heeft voor de historische institutionele realiteit en wenst mee te gaan in de bovengeschetste retoriek, moet inderdaad dringend het aantal 'Vlamingen' in Brussel gaan tellen, zich uitsluitend daartoe richten en de rest overlaten aan de Franse Gemeenschap. Zich lekker onderdompelen in een zelfverkozen fictie heet dat.

Een Vlaamse overheid die een kwalitatief beleid voor Brussel wil uitwerken, ingegeven door reële Brusselse noden, wensen en verwachtingen, houdt zich niet bezig met het indelen van mensen in historisch gemaakte hokjes, maar werkt een efficiënt en resultaatgericht beleid uit dat zich richt tot die mensen die bewust aansluiting zoeken bij de Vlaamse gemeenschapsinstellingen en -netwerken. Ik ben er absoluut van overtuigd dat dit de enige mogelijkheid is om een stevig Vlaams gemeenschapsbeleid uit te tekenen. Anders speelt men, wellicht onbedoeld, in de kaart van degenen die Brussel opgeven. Ik heb de afgelopen weken vastgesteld dat sommige Vlaamse partijen de facto dit discours hantieren. Ik doe daar niet aan mee zolang ik hier of waar dan ook zetel.

De Brusselnorm kan hierbij een aanleiding zijn om vanuit de institutionele realiteit een beleid uit te werken dat de Brusselse realiteit eer aan doet en de verzoeken van de Brusselaars respecteert. Ook de BRIO-onderzoekers zijn bezig met cijfers. Vanuit het Brusselnorm- en Brusseltoetsonderzoek wordt getracht op basis van cijfergegevens beleidskeuzes duurzaam te onderbouwen. Het onderzoek houdt zich hierbij niet bezig met een kwantitatieve analyse van het aantal Vlamingen in Brussel, wat blijkbaar een bekommernis is van de heer Arckens, maar met de kwantitatieve onderbouwing van een efficiënt, resultaatgericht Vlaams gemeenschapsbeleid voor Brussel.

Ten slotte wil ik nog wel enkele reflecties geven over de door u aangehaalde voorbeelden. Ik voel mij niet geroepen om nodeloze polemieken te voeren op basis van ongenueanceerde en niet wetenschappelijk gestoelde uitlatingen zoals de ‘sterke achteruitgang van het peil van het Nederlands in de Brusselse scholen’, ‘de enige beweegreden van Franstaligen om naar het Nederlandstalig onderwijs te komen is de vlucht van Franstalige concentratiescholen’ enzovoort.

Onderwijs is een grondrecht waar zowel de Vlaamse als Franse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid moet opnemen. Dit lost men niet op door binnen een zelfingenomen fictie enkel onderwijs aan te bieden op basis van een taalcriterium, waar anderstalige kinderen onze Nederlandstalige scholen niet of moeilijk zouden frequenteren. Ook de sterk verhoogde concentratie van andersstalige kinderen in verschillende scholen in de Brusselse Rand, kunnen naar analogie van uw standpunt als een failliet van het beleid worden gepercipieerd. Het beheersen en bijsturen van dergelijke, onvermijdelijke tendensen, gekoppeld aan migratie en demografische evoluties zal zeker niet kunnen worden opgelost door deze kinderen door te sturen naar de Franse Gemeenschap of, meer nog, door het eenzijdig willen wijzigen van de Grondwet en het schrappen van het recht op onderwijs.

Wat de Dansaert-Vlaming betreft, verwijs ik graag naar het recente artikel van Bart Willems in Knack. Zijn zoektocht naar deze politieke ‘nitwit’ die er volgens politici en opiniemakers de bon vivant uithangt op kosten van de Vlaamse Gemeenschap, was eerder ontgoochelend. De Dansaert-Vlaming blijkt eerder een virtueel, geforceerd en vooral gemediatiseerd symbool te zijn en is zeker geen juiste benadering van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel. Ook mensen als Marc Didden en Arno, bewoners van de wijk rond de Oude Graanmarkt en dus ervaringsdeskundigen, staken recent in de pers de draak met het nieuwe begrip.

Vlamingen zijn een grote groep in Brussel. Ze werken er met honderdduizenden, bezoeken er theatervoorstellingen, concerten en musea, gaan er naar school en maken gebruik van de ziekenhuizen. Bijgevolg zullen alle terreinen op het vlak van welzijn, gezondheid en onderwijs steeds moeten worden versterkt.

Ten slotte wil ik benadrukken dat we niet alleen oog moeten hebben voor de mogelijkheden van het Vlaamse Gemeenschapsbeleid, maar evenzeer voor de beperkingen. Volgens een recent doctoraatsonderzoek ‘Het stedelijke woonmilieu in Vlaanderen: Droom of illusie’ van Hilde Schelfaut van de faculteit Geografie van de KU Leuven, blijken overtuigende stedelingen voornamelijk op zoek te zijn naar een betaalbare woning in een verkeersarme buurt met groen op buurtniveau, allemaal vooral te verwezenlijken binnen het stedelijke en gewestelijke bestuursniveau in Brussel. Het blijft dus ook zaak om,

binnen deze bestuursniveaus, in Brussel als Vlaming actief te zijn. Het feit dat naar aanleiding van de recente gemeenteraadsverkiezingen er in het gebied Brussel-Hoofdstad meer schepenenmandaten zullen worden ingevuld door Vlamingen, en ik bedoel hiermee een groep die ruimer is dan de traditionele Vlamingen, dan in de afgelopen periode het geval was, is in dit kader een belangwekkend feit.

Ik bedoel dat de Vlaamse Gemeenschap, via tal van maatregelen die we nemen, een zeer positieve en boeiende gemeenschapsinbreng zal hebben in Brussel. We nemen onze verantwoordelijkheid ten volle op, meer dan welke andere gemeenschap ook. Maar het zijn gemeenschapsbevoegdheden. Ik wil niet de illusie wekken dat de Vlaamse Regering en de minister voor Brussel binnen die Vlaamse Regering de mogelijkheid hebben om alle problemen in Brussel op te lossen. Er zijn nu eenmaal bevoegdheden die gewestelijk zijn en die soms beantwoorden aan een deel van de realiteit. Het woonbeleid is er een van. De Vlaamse Regering kan het niet in handen nemen – of we dat nu graag hebben of niet.

Soms bevinden we ons op de grens. Zo koppelen we aan het onderwijs de huisvesting voor studenten. Vooralsnog heeft niemand ons daarvoor op de vingers getikt. Via de gemeenschapsbevoegdheid Onderwijs geven we ook gratis openbaar vervoer aan studenten. Openbaar vervoer is een gewestelijke bevoegdheid. We kunnen de grenzen niet altijd blijven overschrijden. Vaak is het een poging om de gewestelijke overheid te verplichten om een aantal initiatieven te nemen.

Ook op gebied van de taalwetgeving zijn we actief. Het promoten van het Nederlands is wel mijn bevoegdheid. We doen dat via het Huis van het Nederlands en op vele andere terreinen. We leveren veel inspanningen, maar de naleving van de taalwetgeving en het respect voor de taalwetgeving behoren spijtig genoeg niet tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister voor Brussel. Het is wel een interessant denkspoor. De gemeenschappen zouden een grotere rol moeten spelen bij de bestraffing van overtredingen op de taalwetgeving, maar dat zal niet voor morgen zijn. Ik zal al blij zijn als we volgens de huidige logica de mechanismen voor het naleven van de taalwetgeving zo kunnen draaien dat ze in het voordeel van de Vlamingen zijn. Ik denk daarbij aan de overschakeling van de afkeuringsvoogdij op de goedkeuringsvoogdij. Dat is een van de middelen.

Deze bevoegdheden liggen niet in mijn handen, maar we voeren een beleid van heel sterke investeringen, en we staan er als onmisbare partner in deze stad op het gebied van alle gemeenschapsbevoegdheden.

Mevrouw Roex, u hebt gelijk. We zijn het er trouwens allemaal over eens dat er op het gebied van gezondheid

en welzijn een inhaaloperatie moet worden uitgewerkt. We zijn die grondig aan het voorbereiden zodat we, als de planning en de voorbereiding eenmaal achter de rug zijn, ook stevig kunnen investeren.

Mijnheer Gatz, ook op het vlak van sport zijn we het eens.

We zullen echt wel onze rol gespeeld hebben. Ook dat is belangrijk voor de tweetaligheid in de praktijk. Ik blijf erbij dat ik blijf geloven dat het beleid van de 300.000 en het gemeenschapsbeleid van Vlaanderen ten opzichte van Brussel, de enige mogelijkheid vormen om de Vlaamse Gemeenschap in Brussel actief en reëel te laten bestaan. Er is geen andere kans. Ik wil Brussel niet opgeven. Ik ben ervan overtuigd dat dat wel zou gebeuren indien we niet op een offensieve manier stevig investeren.

Een deel van de opmerkingen van Louis Tobback hebben volgens mij te maken met een stuk frustratie inzake Leuven. Misschien moeten we daar meer oog voor hebben. Het is ook juist dat iets meer meetbaarheid nuttig is. Dat is niet vanzelfsprekend, niet in dit Vlaams Parlement, maar zeker niet in het algemeen in de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb heel vaak het gevoel dat het discours dat Louis Tobback openlijk houdt, door veel mensen achter gesloten deuren wordt herhaald. Ze vragen zich af waarom we zo veel investeren. Ze vinden dat we investeren voor de anderstaligen en niet voor de Vlamingen. Dat discours zou er wel eens toe kunnen leiden dat er op een bepaald moment voor wordt gepleit om niet langer te investeren in Brussel omdat dat weggegooid geld is. Zolang echter bepaalde Franstaligen in Brussel elke euro die we in de stad investeren als een oorlogsdaad beschouwen, bevinden we ons hoogstwaarschijnlijk op de juiste weg.

Het taalrapport heb ik nog niet. Spijtig genoeg behoort het ook niet tot mijn bevoegdheden, maar ik zal sensibiliserend blijven optreden.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik twijfel niet aan uw Vlaams hart dat voor Brussel klopt, alleen zie ik sommige zaken anders.

Ik blijf een beetje op mijn honger, in die zin dat ik een groot deel van het antwoord dat u hebt gegeven, zelf had kunnen schrijven. Ik bedoel dat niet beledigend.

Mijnheer Gatz, wat de politieke vertegenwoordiging betreft, zijn we op peil gebleven, maar dat betekent niets. Dat is de behendigheid van de traditionele partijen. Ik moei me echter niet met de interne huishoudens van andere partijen. Wanneer zij graag op Franstalige lijsten gaan staan en op die manier verkozen kunnen

worden, dan is dat een goede zaak. Indien de Vlamingen dat niet zouden doen, dan waren ze in het zuidoosten van Brussel al lang van de kaart geveegd. Op zich zegt dat echter niets over een stijging of daling van het aantal Vlamingen in Brussel. Ik geef een voorbeeld. Wij blijven in Brussel-stad staan op 5,3 procent hoewel we 20 procent zijn gestegen. Ik geef een ander voorbeeld. Er wordt gezegd dat de tweetaligheid in Brussel toeneemt. Ik ben een regelmatige gebruiker van de tram in Brussel en ik kan u zeggen dat daar buiten de pendeluren heel weinig van te merken valt, ook bij allochtonen. Dat is natuurlijk geen objectieve studie, maar een klein microsociologisch aanvoelpunt.

Wat wel is veranderd, is het denigrerend neerkijken op Vlamingen in Brussel. Ik ben geboren in 1961. Een Vlaming in Brussel was toen een witte neger. Een Vlaams zelfbewustzijn bestond slechts bij een heel kleine groep mensen. Pas op het eind van de jaren zestig hadden we onze eigen scholen en is er een andere mentaliteit gegroeid.

Mijnheer de minister, u hebt uw uiterste best gedaan om die cijfers te minimaliseren. Ik raad u aan dat niet te doen. Ik weet dat er in Anderlecht nog steeds Franstalige paspoorten worden uitgeschreven, maar dat is niets in vergelijking met wat er 30 of 40 jaar geleden gebeurde. De Vlamingen lieten dat toen allemaal gebeuren.

Mijnheer de minister, de auteur geeft in Brussel Deze Week enkel de cijfers voor Brussel-stad en dus niet voor alle gemeenten. Zo'n 300 tot 400 mensen zijn weg uit het noorden van Brussel terwijl er in het centrum 100 zijn bijgekomen. Ik verwijs naar de gentrificatie. Dat bewijst het relatieve effect, maar wijst er ook op dat er in die cijfers een zekere waarheid zit.

Minister Bert Anciaux: Dat is juist. Wat ik u echter de vorige keer verweet, was dat u de indruk gaf dat de mensen die er in het centrum bijkomen, de anderen zouden weggagen. Dat is niet het geval.

De heer Erik Arckens: Dat is een sociologisch fenomeen. Zij oefenen een soort van cultureel geweld uit. Zij zijn trendsetters op een aantal vlakken waaronder cultuur. Zij zetten een duidelijke stempel op het culturele leven. We moeten ervoor zorgen dat ook de gewone Brusselaar aan zijn trekken komt.

Mijnheer de minister, u zegt dat u geen kwantitatief, maar een kwalitatief beleid wilt voeren. Ik denk dat u beide nodig hebt. Steven Van Garsse zegt in Brussel Deze Week: 'De Vlaming in Brussel is een uitstervende soort al gaat dat proces heel langzaam.' Dat gevoel leeft. Het is een langzaam, maar zichtbaar proces dat we onder ogen moeten durven zien.

Ik vrees vooral dat er veel geld zou worden gestopt in

Brussel zonder return. Eigenlijk zou er nog veel meer geld moeten worden gestopt in Brussel. Ik wil absoluut geen voedsel geven aan mensen als Louis Tobback, maar het moet wel mogelijk zijn om erover te discussiëren en de vraag te stellen wat de return is van onze investeringen. U hebt daar geen antwoord op gegeven, mijnheer de minister. In de commissie Onderwijs heb ik ook minister Vandenbroucke daarover geïnterpelleerd.

De zachte vlucht naar de Rand geeft hij toe. De vlucht naar de subrand geeft hij nog niet toe. Toch weet minister Vandenbroucke waarover hij spreekt. Er is wel degelijk iets aan de hand.

Als u zegt dat elke uitspraak over zo'n negatieve zaken niet alleen de heer Tobback maar ook de heer Maingain in de kaart spelen, dan heeft het geen zin meer dat ik nog interpeleer. We mogen onszelf niets wijsmaken. Af en toe moeten de Brusselse Vlamingen de zaken koel analyseren, en nagaan of het beleid in de goede richting evolueert. Volgens mij heeft het onderwijsbeleid niet-ingecalculerde perverse effecten. Ten dele geldt dat ook voor het cultuurbeleid.

Het ergste wat kan gebeuren is wel dat we blijven spreken van de verankering van Vlamingen in Brussel op basis van het feit dat er veel gebruikers en verbruikers van culturele en onderwijs-elementen zijn. Als we het in die afschuwelijke economistische logica over 'gebruikers en verbruikers' hebben, dan hebben we het over Nederlandstalige en anderstalige Brusselaars en niet-Brusselaars die gebruikmaken van producten die worden betaald door de Vlaamse Gemeenschap en de VGC. Wel, die benadering is fout.

We hebben op een aantal vlakken een zeer goede reputatie. Een redenering die zich evenwel beperkt tot de vaststelling dat het aantal 'gebruikers en verbruikers' stijgt, helpt ons niet vooruit. De heer Rufin Grijp is een mens van goede wil. Hij probeerde me er vroeger van te overtuigen dat het de goede kant opgaat, met de opmerking dat twintig jaar geleden het Nederlandstalig onderwijs op apegapen lag, maar het nu goed doet. Dat is juist. Ware het evenwel niet beter geweest als men in Brussel een aantal kwalitatief hoogstaande colleges en athenea had behouden, om van daaruit anderstaligen met een taalbad aan te trekken? Zo zouden we de perverse effecten hebben vermeden waar we nu mee worden geconfronteerd.

De heer Tobback heeft gezegd dat de Franstalige bourgeoisie haar bougnouls in de Nederlandstalige scholen dumpt. Ik zou zoiets nooit zeggen; hij zegt dat. Hij heeft ergens wel gelijk: vandaag zijn de Franstalige scholen concentratiescholen. Zolang er niets gebeurt in het Franstalige onderwijs, zullen Franstalige kinderen naar het Nederlandstalige onderwijs blijven toestromen. En ze doen dat niet omwille van de Brusselstrategie, maar

gewoon omdat ze geen andere mogelijkheden hebben. Als dat er dan voor zorgt dat de Vlaamse kinderen naar de Rand trekken om aan het lage onderwijspeil van een school waar ze zich niet meer in thuisvoelen te ontsnappen, dan zitten we met een probleem.

Minister Bert Anciaux: Wij willen in deze stad de tweetaligheid op vele terreinen versterken. Dat is zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve doelstelling. Kwaliteit staat daarbij voorop.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Arckens werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.
